

「Es éste el mejor libro del mundo», va escriure Cervantes de *Tirant lo Blanc*, i la sentència sembla una broma, ara. Però resulta ésser cert que es tracta d'una de les novel·les més ambiciosos i, del punt de vista de la construcció, potser la més actual entre les clàssiques. No ho sap ningú perquè molt pocs la van llegir i perquè ara ja ningú no la llegeix, tret d'alguns professors, els treballs d'anàlisi històrica, vivisecció estilística i sondeig de fonts dels quals, solen contribuir involuntàriament a accentuar la condició funeral d'aquest llibre sense lectors, ja que només s'autopsia i embalsama els morts. Aquests assaigs erudits, i a vegades admirables per la seva rigor i informació, com el pròleg de Martí de Riquer a l'edició de 1947, no demostren mai l'essencial: la vitalitat d'aquest cadàver. Passa que la vida d'un llibre —la vigència de les seves tècniques, l'eficàcia de la seva fantasia, el seu poder de persuasió que no ha